Samling af Afgørelser

RETTENS DOM (Sjette Afdeling)

16. april 2015 *

»Toldunion — efteropkrævning af importafgifter — import af glyphosat, der hidrører fra Taiwan — ansøgning om fritagelse for importafgifter indgivet af toldklarerer — artikel 239 i forordning (EØF) nr. 2913/92 — billighedsklausul — spørgsmålet, om der foreligger en særlig situation — angivelser om overgang til fri omsætning — urigtige oprindelsescertifikater — begrebet åbenbar forsømmelighed — Kommissionens afgørelse, hvori det blev erklæret, at der ikke var grundlag for fritagelse«

I sag T-576/11,

Schenker Customs Agency BV, Rotterdam (Nederlandene) ved advokaterne J. Biermasz og A. Jansen,

sagsøger,

mod

Europa-Kommissionen først ved L. Keppenne og F. Wilman, derefter ved A. Caeiros og B.-R. Killmann, som befuldmægtigede, bistået af advokat Y. Van Gerven,

sagsøgt,

angående en påstand om annullation af Kommissionens afgørelse K(2011) 5208 endelig af 27. juli 2011, hvori det anføres, at fritagelse for importafgifter ikke er berettiget i et særligt tilfælde (sag REM 01/2010),

har

RETTEN (Sjette Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, S. Frimodt Nielsen, og dommerne F. Dehousse og A.M. Collins (refererende dommer),

justitssekretær: fuldmægtig J. Plingers,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 19. november 2014,

afsagt følgende

* Processprog: nederlandsk.

Dom

Sagens faktiske omstændigheder

Antidumpingordningens anvendelse på importen af glyphosat

1 Glyphosat er et stof, der udgør hovedbestanddelen af et ukrudtsbekæmpelsesmiddel, som anvendes til ukrudtsbekæmpelse i landbruget og til vedligeholdelse af by- og industriområder.

2 Kommissionens forordning (EF) nr. 1731/97 af 4. september 1997 indførte en midlertidig antidumpingtold på importen af glyphosat med oprindelse i Den Kinesiske Folkerepublik (EFT L 243, p. 7) i Den Europæiske Union.

3 Ved Rådets forordning (EF) nr. 368/98 af 16. februar 1998 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af glyphosat med oprindelse i Folkerepublikken Kina og om endelig opkrævning af den midlertidige told (EFT L 47, s. 1) blev der indført en endelig antidumpingtold på 24% på denne import.

4 Ved skrivelse af 14. december 1999 meddelte Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber inden for rammerne af »den gensidige bistand« medlemsstaterne sin mistanke om mulige uregelmæssigheder vedrørende importen af glyphosat til Unionen. Skrivelsen indeholdt oplysninger fra de belgiske toldmyndigheder vedrørende import i 1998 og 1999 af glyphosat, der blev angivet som hidrørende fra Taiwan, men hvis oprindelse i virkeligheden viste sig at være Kina. Skrivelsen indeholdt også oplysninger fra de franske toldmyndigheder vedrørende import af glyphosat, som der var blevet angivet urigtige KN-koder for.

5 I denne skrivelse anførte Kommissionen endvidere, at den på grundlag af oplysninger om glyphosatproduktionen på verdensplan og en analyse af handelsstrømmen for importen af dette produkt havde mistanke om, at glyphosat fremstillet i Kina var blevet overført til tredjelande, der – idet de ikke var kendt som glyphosatproducerende lande – ikke desto mindre figurerede som lande, der eksporterer glyphosat til Unionen til priser, der svarede til priserne for glyphosat fremstillet i Kina. Disse oplysninger dannede grundlag for mistanken hos Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig om mulig omladning eller utilstrækkelig forarbejdning, som kunne være sket i Taiwan, Thailand, Singapore og Malaysia.

6 Skrivelsen omfattede en liste over de selskaber, som var impliceret i de af Kongeriget Belgien og Den Franske Republik indberettede uregelmæssigheder samt en liste med selskaber med hjemsted i Den Europæiske Union med hensyn til den af Kommissionen udtrykte mistanke om import af glyphosat til Unionen, herunder det selskab, der importerede det i denne sag omhandlede glyphosat.

7 Endelig anmodede Kommissionen i skrivelsen medlemsstaterne om at udvise agtpågivenhed med hensyn til importen af glyphosat og foretage kontroller for at finde mulige urigtige oprindelsescertifikater. Kommissionen anmodede ligeledes medlemsstaterne om at fremsende kopier af handels- og transportdokumenterne samt oprindelsescertifikaterne for import af glyphosat, der blev angivet med oprindelse i Malaysia, Singapore, Thailand og Taiwan for 1998 og 1999.

8 Efter at have modtaget en anmodning, som blev indgivet af European Glyphosate Association den 26. marts 2001, vedtog Kommissionen den 8. maj 2001 forordning (EF) nr. 909/2001 om indledning af en undersøgelse vedrørende angivelig omgåelse af de antidumpingforanstaltninger, der indførtes ved forordning nr. 368/98 om import af glyphosat med oprindelse i Folkerepublikken Kina, ved import af glyphosat afsendt fra Malaysia eller Taiwan og om at gøre denne import til genstand for registrering (EFT L 127, s. 35).

9 Efter Kommissionens undersøgelse vedtog Rådet for Den Europæiske Union forordning (EF) nr. 163/2002 af 28. januar 2002 om udvidelse af den endelige antidumpingtold, der indførtes ved forordning (EF) nr. 368/98 på importen af glyphosat med oprindelse i Folkerepublikken Kina, til også at omfatte importen af glyphosat afsendt fra Malaysia eller Taiwan, uanset om de er angivet med oprindelse i Malaysia eller Taiwan eller ej, og om afslutning af undersøgelsen vedrørende importen fra en malaysisk og en taiwansk eksporterende producent (EFT L 30, s. 1).

Schenker Customs Agencys angivelser om overgang til fri omsætning af glyphosat

10 Sagsøgeren, Schenker Customs Agency BV, anmeldte som toldklarerer til de nederlandske toldmyndigheder i perioden fra den 19. februar 1999 til den 19. juli 2001 i alt 52 gange produktet glyphosat importeret i Unionen til fri omsætning.

11 I henhold til en indirekte repræsentation udfærdigede sagsøgeren disse angivelser i eget navn efter instrukser fra selskabet Biermann-Schenker L[da], hvis agenturgiver var det selskab, som importerede det omhandlede glyphosat, med hjemsted i Portugal (herefter »importøren«).

12 Det fremgik af alle disse angivelser, at glyphosatet havde oprindelse i Taiwan. Disse angivelser blev bl.a. udfærdiget på grundlag af oprindelsescertifikater udstedt af handelskamre på Taiwan, hvori det blev angivet, at varerne havde oprindelse i Taiwan, og angivelserne blev overleveret til sagsøgeren af importøren.

Toldmyndighederne i Portugals kontroller

13 Efter Kommissionens meddelelse af 14. december 1999 inden for rammerne af den gensidige bistand, og efter at have modtaget de nederlandske toldmyndigheders oplysninger foretog de portugisiske toldmyndigheder kontroller og anmodede om oplysninger og dokumenter fra importøren og selskabet Biermann-Schenker som agent for importøren i Portugal.

14 Efter disse kontroller konkluderede de portugisiske toldmyndigheder dels, at de taiwanske oprindelsescertifikater, der understøttede de af sagsøgeren fremlagte angivelser om overgang til fri omsætning, ikke var troværdige, dels at der forelå dokumenter, hvoraf det fremgik, at importøren var bekendt med, at det importerede glyphosat var af kinesisk oprindelse. Disse konklusioner blev fremlagt i en rapport af 18. oktober 2002 fra de portugisiske toldmyndigheder. Denne rapport blev fremsendt til OLAF, som videresendte den til de nederlandske toldmyndigheder den 8. november 2002.

OLAF's mission

15 Der blev bl.a. efter de nederlandske myndigheders anmodning oprettet en mission. Missionen var sammensat af repræsentanter for OLAF og visse andre medlemsstater.

16 OLAF's mission var på Taiwan mellem den 18. marts og den 1. april 2003 for at foretage undersøgelser vedrørende eksporten til Unionen af glyphosat, der blev angivet med oprindelse i Taiwan, men mistænkt for at have oprindelse i Kina. I rapporten af 2. juni 2003 for denne mission blev det fastslået, at det af importøren importerede glyphosat i Unionen, for hvilket produkt de af sagsøgeren fremlagte angivelser om overgang til fri omsætning angav Taiwan som oprindelsessted, faktisk havde oprindelse i Kina.

17 I rapporten blev det anført, at glyphosatet via Hongkong blev transporteret til den taiwanske Kaohsiung havn, hvorfra varerne blev omdirigeret til Unionen ved hjælp af et nyt konnossement (»bill of lading«) og oprindelsescertifikater fra Taiwans handelskammer på grundlag af urigtige erklæringer om varernes oprindelse.

De nederlandske toldmyndigheders procedure

18 De nederlandske toldmyndigheder foretog kontroller hos sagsøgeren den 30. juli, den 3. august, den 30. november og den 14. december 2001. Under disse kontroller konstaterede myndighederne, at for hovedparten af den undersøgte import af glyphosats vedkommende var varen blevet lastet i Kina og viderebefordret med skib til Rotterdam (Nederlandene) igennem Taiwan.

19 Efter gennemførelsen af kontrollerne konkluderede de nederlandske toldmyndigheder, at det pågældende glyphosat faktisk var af kinesisk og ikke taiwansk oprindelse og derfor underlagt den af forordning nr. 368/98 omhandlede antidumpingtold. Rapporten med et resumé af disse konklusioner blev udarbejdet af de nederlandske toldmyndigheder den 21. februar 2002. I rapporten blev det bl.a. anført, at en samtale med repræsentanter for sagsøgeren fandt sted den 11. februar 2002, og at repræsentanterne, da toldinspektøren anmodede om deres bemærkninger til resultaterne af kontrollerne og de mulige følger af disse samt eventuelle ændringer, som de måtte foreslå i denne forbindelse, ikke afgav noget svar, og anførte, at man afventede resultaterne af en intern undersøgelse.

20 De nederlandske toldmyndigheder fremsatte den 13. februar, den 2. maj og den 2. juli 2002 syv påkrav om betaling af et samlet beløb på 1 696 303,17 EUR over for sagsøgeren, der svarer til antidumpingtold for den import af glyphosat, for hvilken sagsøgeren havde fremlagt angivelser om overgang til fri omsætning mellem den 19. februar 1999 og den 19. juli 2001.

21 Den 9. december 2002 indgav sagsøgeren i henhold til artikel 239 i Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 af 12. oktober 1992 om indførelse af en EF-toldkodeks (EFT L 302, s. 1, herefter »toldkodeksen«) en ansøgning til de nederlandske toldmyndigheder om fritagelse for den antidumpingtold, hvis opkrævning var blevet meddelt sagsøgeren. Sidstnævnte myndigheder nægtede den 9. september 2004 at indrømme denne fritagelse og bekræftede afslaget den 6. september 2005.

22 Sagsøgeren anlagde sag til prøvelse af disse afgørelser ved Rechtbank te Haarlem (distriktsretten i Harlem, Nederlandene), som stadfæstede afgørelserne ved domme af 4. december 2006.

23 Sagsøgeren iværksatte appel til prøvelse af disse domme fra Rechtbank te Haarlem ved Gerechtshof te Amsterdam (appelretten i Amsterdam). I sine domme af 18. december 2008 fandt Gerechtshof te Amsterdam, idet det blev lagt til grund, at sagsøgerens situation var sammenlignelig med den, som gav anledning til dom af 25. juli 2008, C.A.S. mod Kommissionen (C-204/07 P, Sml., EU:C:2008:446), og at sagsøgeren, selv om den havde overset visse forhold, ikke kunne foreholdes at have begået urigtigheder eller gjort sig skyldig i åbenbar forsømmelighed, at ansøgningen om fritagelse skulle forelægges for Kommissionen i medfør af artikel 905 i Kommissionens forordning (EØF) nr. 2454/93 af 2. juli 1993 om visse gennemførelsesbestemmelser til toldkodeksen (EFT L 253, s. 1, herefter »gennemførelsesforordningen«). Gerechtshof te Amsterdam gav følgelig sagsøgeren medhold i appellen, ophævede Rechtbank te Haarlems domme og de anfægtede afgørelser fra toldmyndighederne om afslag på fritagelsen for toldskylden og anmodede disse myndigheder om at forelægge sagen for Kommissionen.

24 Ved skrivelse af 18. februar 2010 forelagde de nederlandske toldmyndigheder sagen for Kommissionen i medfør af gennemførelsesforordningens artikel 905 med anmodning om at træffe afgørelse om spørgsmålet om, hvorvidt det i henhold til toldkodeksens artikel 239 ville være berettiget at indrømme en fritagelse for de importafgifter, som var blevet afkrævet sagsøgeren.

25 I henhold til gennemførelsesforordningens artikel 906a underrettede Kommissionen sagsøgeren om, at den påtænkte at træffe en afgørelse, der ikke var gunstig med hensyn til sagsøgerens ansøgning om fritagelse for importafgifter, og fremsendte sagsøgeren sine indvendinger. Sagsøgeren fremsatte sine bemærkninger til disse indvendinger den 1. juni 2011.

26 I sine bemærkninger gjorde sagsøgeren i det væsentlige gældende, at den af de nederlandske og de taiwanske toldmyndigheder samt Kommissionen selv udviste adfærd bragte sagsøgeren i en særlig situation som omhandlet i toldkodeksens artikel 239. Sagsøgeren bestred endvidere Kommissionens konklusioner om, at der forelå en åbenbar forsømmelse, bl.a. på grund af de fakturaer, hvori supplerende transportomkostninger og dokumenter, der indeholder henvisninger til lastningen af glyphosatet fra Folkerepublikken Kina, blev angivet.

Den anfægtede afgørelse

27 Efter en yderligere skriftveksling og sagsøgerens og de nederlandske toldmyndigheders fremlæggelse af yderligere oplysninger samt på baggrund af ekspertgruppens foretagelse af den i gennemførelsesforordningens artikel 907 fastsatte undersøgelse vedtog Kommissionen den 27. juli 2011 afgørelse K(2011) 5208 endelig, hvori det blev anført, at fritagelse for importafgifter i et særligt tilfælde ikke var berettiget (sag REM 01/2010) (herefter »den anfægtede afgørelse«).

28 I den anfægtede afgørelse undersøgte Kommissionen de to betingelser i toldkodeksens artikel 239, sammenholdt med gennemførelsesforordningens artikel 905, nemlig dels at den afgiftspligtige skal befinde sig i en særlig situation i forhold til andre erhvervsdrivende, der udøver samme aktivitet, dels at den afgiftspligtige ikke har begået urigtigheder eller udvist åbenbar forsømmelighed, for at en fritagelse fra tolden kan indrømmes.

29 Hvad for det første angår den første betingelse konkluderede Kommissionen, at sagsøgeren ikke befandt sig i en særlig situation som følge af den omstændighed, at de taiwanske myndigheder havde udstedt urigtige oprindelsescertifikater, idet de faktiske omstændigheder i nærværende sag er omfattet af området for antidumpingtold i Unionen, hvor tredjelandes myndigheder ikke har nogen beføjelser. Kommissionen fandt for det andet, at dens egen adfærd heller ikke havde bragt sagsøgeren i en særlig situation, eftersom den ikke havde nogen forpligtelse til at give de afgiftspligtige meddelelse om situationer som den foreliggende. Kommissionen anførte videre, at den i december 1999 meddelte medlemsstaterne, at den havde mistanke om, at der var tale om svig vedrørende importen af glyphosat, og at OLAF i 2003 gennemførte en mission på Taiwan. Kommissionen fandt for det tredje, at adfærden hos de nederlandske myndigheder, som ikke fik faktisk kendskab til uregelmæssighederne vedrørende importen af glyphosat, inden importen og angivelserne om overgang til fri omsætning blev fremlagt, ikke bragte sagsøgeren i en særlig situation.

30 Hvad angår den anden betingelse bemærkede Kommissionen, at den lovgivning, der finder anvendelse i nærværende sag, ikke var særlig kompliceret. Kommissionen anførte videre, at sagsøgeren havde forholdsvis meget erfaring som en veletableret toldspeditør, der allerede tidligere har fremlagt angivelser om overgang til fri omsætning for import af glyphosat, herunder med oprindelse i Kina. Kommissionen fandt desuden, at sagsøgeren ikke havde truffet alle de nødvendige foranstaltninger for at sikre sig, at de oplysninger, som den havde afgivet, var korrekte, eftersom sagsøgeren ikke havde givet udtryk for tvivl for så vidt angår glyphosatets virkelige oprindelse, henset til de fakturaer, som viser, at produktet forlod Shanghai (Kina), og de uoverensstemmelser, som afkræfter de oprindelsescertifikater, som blev udstedt af Taiwans handelskamre. Henset til disse forhold konkluderede Kommissionen, at sagsøgeren ikke havde handlet med den agtpågivenhed, som sædvanligvis kan forventes af en toldklarerer, og at den anden betingelse for at indrømme en fritagelse derfor ikke var opfyldt i det foreliggende tilfælde.

31 På denne baggrund besluttede Kommissionen, at den ansøgte fritagelse for importafgifter ikke var berettiget.

Retsforhandlinger og parternes påstande

32 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 10. november 2011 har sagsøgeren anlagt denne sag.

33 Efter at sammensætningen af Rettens afdelinger er blevet ændret, er den refererende dommer blevet knyttet til Sjette Afdeling, som sagen herefter er blevet henvist til.

34 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten (Sjette Afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling.

35 Parterne afgav indlæg og besvarede Rettens mundtlige spørgsmål under retsmødet den 19. november 2014.

36 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Den anfægtede afgørelse annulleres.

— Det fastslås, at det er begrundet at indrømme den ansøgte fritagelse for de opkrævede afgifter.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

37 Under retsmødet præciserede sagsøgeren som svar på et spørgsmål fra Retten, at den frafaldt sin anden påstand, hvilket blev tilført retsbogen.

38 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— Frifindelse.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Retlige bemærkninger

39 Sagsøgeren har til støtte for søgsmålet fremsat seks anbringender. De første fem anbringender beror på Kommissionens tilsidesættelse af toldkodeksens artikel 239, idet den – for så vidt som Kommissionen urigtigt fastslog, at sagsøgeren ikke befandt sig i en særlig situation og havde udvist åbenbar forsømmelighed – fejlagtigt traf beslutning om, at den af sidstnævnte ansøgte fritagelse ikke var berettiget. Med det sjette anbringende gøres det gældende, at den anfægtede afgørelse er mangelfuldt begrundet, idet den ikke tager hensyn til alle de af sagsøgeren påberåbte kendsgerninger og omstændigheder.

Indledende bemærkninger om fremgangsmåden for fritagelse for importafgifter

40 Den særlige karakter af ordningen i toldkodeksens artikel 239, som præciseret og udviklet af gennemførelsesforordningens artikel 905, skal fremhæves.

41 Det følger af ordlyden af toldkodeksens artikel 239, at »[g]odtgørelse af eller fritagelse for importafgifter kan indrømmes i […] situationer, som skyldes omstændigheder, hvor den berettigede ikke har gjort sig skyldig i urigtigheder eller åbenbar forsømmelighed«.

42 Denne bestemmelse suppleres af gennemførelsesforordningens artikel 905, hvorefter myndighederne i den medlemsstat, som modtager ansøgningen om fritagelse for importafgifter, forelægger den for Kommissionen, for at ansøgningen kan afsluttes i overensstemmelse med den foreskrevne procedure, når ansøgningen »indeholder begrundelser, der kan udgøre en særlig situation, som skyldes omstændigheder, hvor den berettigede ikke har begået urigtigheder eller gjort sig skyldig i åbenbar forsømmelighed«.

43 Det er blevet fastslået, at fremgangsmåden for fritagelse for eller godtgørelse af importafgifter bl.a. forfølger formålet at begrænse efteropkrævninger af afgifter til tilfælde, hvor en sådan opkrævning er berettiget, og hvor den er forenelig med de grundlæggende principper som princippet om beskyttelse af den berettigede forventning (jf. i denne retning dom af 11.11.1999, Söhl & Söhlke, C-48/98, Sml., EU:C:1999:548, præmis 54, og kendelse af 1.10.2009, Agrar-Invest-Tatschl mod Kommissionen, C-552/08 P, Sml., EU:C:2009:605, præmis 52).

44 Endvidere fremgår det af fast retspraksis, at denne godtgørelses- eller toldfritagelsesordning indeholder en generel billighedsklausul, som bl.a. har til formål at dække sådanne usædvanlige situationer (jf. dom af 30.11.2006, Heuschen & Schrouff Oriëntal Foods mod Kommissionen, T-382/04, EU:T:2006:369, præmis 42 og den deri nævnte retspraksis). Godtgørelse af eller fritagelse for import- eller eksportafgifter, der kun kan indrømmes under visse forudsætninger og i bestemte, særlige situationer, udgør således en undtagelse til den normale import- og eksportordning, og bestemmelserne, hvori der er fastsat en sådan godtgørelse eller fritagelse, skal følgelig fortolkes snævert (dom af 17.2.2011, Berel m.fl., C-78/10, Sml., EU:C:2011:93, præmis 46; jf. dom Heuschen & Schrouff Oriëntal Foods mod Kommissionen, EU:T:2006:369 præmis 45 og den deri nævnte retspraksis).

45 For så vidt angår betingelsen om, at der skal foreligge en særlig situation som omhandlet i toldkodeksens artikel 239, foreligger en sådan, når det fremgår af sagens omstændigheder, at den afgiftspligtige befinder sig i en usædvanlig situation i forhold til andre erhvervsdrivende, der udøver samme aktivitet, og den pågældende, såfremt disse omstændigheder ikke havde foreligget, ikke ville have lidt tab som følge af efteropkrævning (jf. i denne retning dom af 25.2.1999, Trans-Ex-Import, C-86/97, Sml., EU:C:1999:95, præmis 22, og af 19.2.1998, Eyckeler & Malt mod Kommissionen, T-42/96, Sml., EU:T:1998:40, præmis 132).

46 Med henblik på at afgøre, om sagens omstændigheder udgør en særlig situation, som skyldes omstændigheder, hvor den berettigede ikke har gjort sig skyldig i urigtigheder eller åbenbart forsømmelighed, skal Kommissionen endvidere undersøge alle de relevante faktiske oplysninger (vedrørende fortolkningen af artikel 13 i Rådets forordning (EØF) nr. 1430/79 af 2.7.1979 om godtgørelse af eller fritagelse for import- eller eksportafgifter (EFT L 175, s. 1); jf. analogt dom af 11.7.2002, Hyper mod Kommissionen, T-205/99, Sml., EU:T:2002:189, præmis 93).

47 Det er på baggrund af ovenstående betragtninger, at der skal tages stilling til parternes argumenter og anbringender i nærværende sag.

De første fem anbringender om en tilsidesættelse af toldkodeksens artikel 239

Spørgsmålet, om der foreligger en særlig situation

48 Med det første anbringende har sagsøgeren i det væsentlige gjort gældende, at Kommissionen begik en retlig fejl ved at fastslå, at sagsøgeren ikke befandt sig i en særlig situation som omhandlet i toldkodeksens artikel 239, dels i betragtning af, at de nederlandske myndigheder fremsendte opkrævningspålæg uden forinden at høre sagsøgeren og opkrævede importtolden fra importøren med forsinkelse, dels som følge af sagsøgerens egenskab af toldklarerer, der er etableret i Nederlandene, hvilket på daværende tidspunkt de facto medførte en forpligtelse til at handle som indirekte repræsentant for den pågældende kunde.

49 I denne forbindelse bemærkes, at bestemmelserne vedrørende billighedsklausulen, som fastsat i toldkodeksens artikel 239 og i gennemførelsesforordningens artikel 905, alene har til formål at gøre det muligt, såfremt der foreligger visse særlige omstændigheder, og såfremt der ikke foreligger forsømmelse eller urigtigheder, at fritage erhvervsdrivende for betaling af skyldige afgifter, hvorimod den ikke giver adgang til at bestride, at toldkravet principielt er forfaldent, eller fremgangsmåden herom. Anvendelsen af de materielle EU-retlige toldbestemmelser henhører således under de nationale toldmyndigheders enekompetence (dom af 6.7.1993, CT Control (Rotterdam) og JCT Benelux mod Kommissionen, C-121/91 og C-122/91, Sml., EU:C:1993:285, præmis 45). Afgørelser, der træffes af disse myndigheder i medfør af denne lovgivning, kan i medfør af toldkodeksens artikel 243 indbringes for de nationale domstole, som kan forelægge spørgsmål for Domstolen i medfør af artikel 267 TEUF (dom af 16.7.1998, Kia Motors og Broekman Motorships mod Kommissionen, T-195/97, Sml., EU:T:1998:181, præmis 36, og af 13.9.2005, Ricosmos mod Kommissionen, T-53/02, Sml., EU:T:2005:311, præmis 165).

50 Den afgiftspligtige, der nedlægger påstand om annullation af den afgørelse, der afslutter proceduren i gennemførelsesforordningens artikel 905, kan kun med føje påberåbe sig anbringender eller argumenter, der tilsigter at godtgøre eksistensen af særlige forhold, eller at han ikke har udvist forsømmelighed eller urigtighed. Den afgiftspligtige kan ikke i forhold til denne beslutning påberåbe sig anbringender, som tilsigter at godtgøre ulovligheden af beslutninger fra de kompetente nationale myndigheder, som har pålagt dem at betale de omtvistede afgifter (jf. i denne retning kendelse af 28.2.2012, Schneider España de Informática mod Kommissionen, T-153/10, Sml., EU:T:2012:94, præmis 30 og den deri nævnte retspraksis).

51 I det foreliggende tilfælde har sagsøgerens argument om, at de nederlandske myndigheder fremsendte opkrævningspålæg til sagsøgeren uden forinden at have givet denne mulighed for at fremsætte sine bemærkninger, i det væsentlige til formål at anfægte lovligheden af disse myndigheders procedure og dermed de heraf følgende pålæg. Den blotte omstændighed, at sagsøgeren over for Kommissionen har gjort dette argument gældende for at godtgøre, at selskabet befandt sig i en særlig situation som omhandlet i toldkodeksens artikel 239, er uden betydning i denne henseende, idet Kommissionen inden for rammerne af den i gennemførelsesforordningens artikel 905 omhandlede procedure ikke har kompetence at bedømme lovligheden af afgørelser fra de nationale toldmyndigheder. Det følger heraf, at det ikke i denne sag kan fastslås, at dette argument kan medføre den anfægtede afgørelses ugyldighed.

52 I øvrigt udgør de opkrævningspålæg, som de nederlandske toldmyndigheder har fremsendt til sagsøgeren, kun en meddelelse til sagsøgeren om disse myndigheders efterfølgende bogføring af en eksisterende toldskyld, der i henhold til toldkodeksens artikel 201, stk. 2, opstod på tidspunktet for antagelsen af de af sagsøgeren fremlagte angivelser. Desuden var sagsøgeren i medfør af toldkodeksens artikel 201, stk. 3, debitor for den samlede gæld, herunder de importafgifter, som ikke var blevet opkrævet, fordi der blev udfærdiget angivelser med angivelse af Taiwan som oprindelsesland for det importerede glyphosat, mens det faktiske oprindelsesland var Kina, og at dette produkt derfor var omfattet af antidumpingtold.

53 Eftersom det på grundlag af de efterfølgende kontroller kunne fastslås, at antidumpingtold ikke var anvendt med urette, måtte de nationale toldmyndigheder således som udgangspunkt foretage efteropkrævning af den told, som ikke var blevet opkrævet ved indførslen (jf. analogt dom af 14.5.1996, Faroe Seafood m.fl., C-153/94 og C-204/94, Sml., EU:C:1996:198, præmis 16).

54 Det fremgår endvidere af rapporten af 21. februar 2002, som blev udarbejdet af de nederlandske myndigheder efter de kontroller, som blev gennemført hos sagsøgeren den 30. juli, den 3. august, den 30. november og den 14. december 2001, at der blev afholdt et afsluttende interview med sagsøgerens repræsentanter den 11. februar 2002. Det fremgår også af denne rapport, at inspektøren anmodede sagsøgerens repræsentanter om at fremsætte bemærkninger, og at de sidstnævnte oplyste, at de på

forhånd havde iværksat en intern undersøgelse. Det fremgår af sagens akter, at der imidlertid ikke efterfølgende blev fremsendt noget svar på inspektørens spørgsmål til de nederlandske toldmyndigheder.

55 Det skal vedrørende sagsøgerens argumenter om, at de nederlandske toldmyndigheders pålæg blev fremsendt for sent i forhold til importøren, bemærkes, at argumenterne i det væsentlige har til formål at anfægte de af de nederlandske toldmyndigheder trufne afgørelser, som falder inden for de materielle toldbestemmelsers anvendelsesområde og ikke proceduren i gennemførelsesforordningens artikel 905, hvor Kommissionen er kompetent. Disse argumenter kan derfor ikke anvendes til at anfægte den anfægtede afgørelse under nærværende søgsmål.

56 Det skal i øvrigt bemærkes, at den debitor, som skal betale importafgifter, ifølge toldkodeksens artikel 201, stk. 3, er klarereren, og ved repræsentation er debitor også den person, for hvis regning toldangivelsen er afgivet. Det fremgår endvidere af toldkodeksens artikel 213, at når der er flere debitorer for en og samme toldskyld, hæfter disse solidarisk for betalingen af denne skyld. Det kan derfor ikke bebrejdes de nederlandske toldmyndigheder, at de udstedte betalingspålæg over for sagsøgeren som toldklarerer og dermed debitor for toldskylden. Den omstændighed, at toldmyndighederne efterfølgende udstedte betalingspålæg over for importøren, er uden betydning. Med hensyn til den omstændighed, at importøren gik konkurs, uden at toldmyndighedernes betalingspålæg blev betalt, og uden at sagsøgeren kunne kræve erstatning fra importøren, hører dette til de risici, som er forbundet med udøvelsen af toldklarerervirksomhed. Det følger heraf, at udstedelsen i 2003 af betalingspålæg over for importøren og de af sagsøgeren påberåbte omstændigheder i den forbindelse ikke kan bringe sagsøgeren i en særlig situation som omhandlet i toldkodeksens artikel 239.

57 For så vidt angår sagsøgerens argument, hvorefter den omstændighed, at sagsøgeren i henhold til ordningen for toldklarerere i Nederlandene var forpligtet til at handle som importørens indirekte repræsentant, bragte sagsøgeren i en særlig situation, må det fastslås, at en sådan ordning er omfattet af de procesretlige toldbestemmelser i Nederlandene.

58 Det bemærkes imidlertid, at i henhold til toldkodeksens artikel 5, stk. 2, kan repræsentationen over for toldmyndighederne med henblik på at foretage de handlinger og opfylde de formaliteter, der er fastsat i kodeksen, være direkte, når repræsentanten handler i en anden persons navn og for anden persons regning, eller indirekte, når repræsentanten handler i eget navn, men for en anden persons regning. Ifølge den samme bestemmelse kan medlemsstaterne forbeholde retten til at bestemme, at toldangivelser på deres områder skal udfærdiges af en toldklarerer, der udøver sin virksomhed i de pågældende områder. Den ordning, som gælder i Nederlandene med både direkte og indirekte repræsentation, er således baseret på en af de muligheder, som i henhold til selve toldkodeksen gives medlemsstaterne. Idet denne ordning, som indeholder bestemte betingelser, når angivelser forelægges af en toldklarerer, der er etableret i dette land, gælder for enhver toldklarerer etableret i Nederlandene, kan sagsøgeren ikke gøre gældende, at ordningen bringer den i en særlig situation som omhandlet i toldkodeksens artikel 239.

59 Henset til det ovenstående skal sagsøgerens første anbringende forkastes som ubegrundet.

60 I forbindelse med det andet anbringende har sagsøgeren i det væsentlige gjort gældende, at adfærden hos de taiwanske handelskamre, som havde udstedt urigtige oprindelsescertifikater, bragte selskabet i en særlig situation.

61 I henhold til toldkodeksens artikel 62 påhviler det klarereren at afgive de dokumenter og oplysninger, som er nødvendige for toldmyndighedernes anvendelse af den relevante toldordning, herunder om der skal anvendes antidumpingtold afhængigt af varernes oprindelse.

62 I denne henseende skal der henvises til retspraksis, hvorefter der ikke tale om særlige forhold, der berettiger til en afgiftsfritagelse, når der er en forventning om, at oprindelsescertifikater er gyldige, og disse senere viser sig at være falske, forfalskede eller ugyldige (kendelse af 1.7.2010, DSV Road mod Kommissionen, C-358/09 P, EU:C:2010:398, præmis 81; jf. analogt dom af 13.11.1984, Van Gend & Loos og Expeditiebedrijf Bosman mod Kommissionen, 98/83 og 230/83, Sml., EU:C:1984:342, præmis 13, og af 10.5.2001, Kaufring m.fl. mod Kommissionen, T-186/97, T-187/97, T-190/97-T-192/97, T-210/97, T-211/97, T-216/97-T-218/97, T-279/97, T-280/97, T-293/97 og T-147/99, Sml., EU:T:2001:133, præmis 234). Den efterfølgende kontrol bliver i vidt omfang nytteløs, såfremt anvendelsen af sådanne certifikater i og for sig kunne begrunde en fritagelse. Den modsatte løsning kunne modvirke de erhvervsdrivendes påpasselighed og påføre de offentlige finanser en risiko, som de erhvervsdrivende som udgangspunkt bør bære (jf. i denne retning dom af 18.1.1996, SEIM, C-446/93, Sml., EU:C:1996:10, præmis 45).

63 Endvidere følger det af fast retspraksis, at den omstændighed, at toldmyndighederne i en medlemsstat foretager en efteropkrævning af told, såfremt myndighederne i dette land efter en kontrol tilbagekalder oprindelsescertifikater, der viser sig at være ugyldige, er en almindelig erhvervsmæssig risiko, som enhver påpasselig erhvervsdrivende, der kender de gældende regler, må tage højde for (jf. analogt dom Hyper mod Kommissionen, nævnt ovenfor i præmis 46, EU:T:2002:189, præmis 114 og den deri nævnte retspraksis).

64 Det skal ligeledes med hensyn til antidumpingtold, der pålægges ved en forordning udstedt af Kommissionen eller Rådet i forbindelse med varer med oprindelse i et tredjeland, bemærkes, at myndighederne i dette tredjeland slet ikke er forbundet med gennemførelsen af en sådan forordning og har ingen som helst kontrol- eller tilsynsfunktioner, således at den afgiftspligtige kan betragte disse myndigheder som »kompetente« med hensyn til de aspekter, der er omfattet af sådan EU-lovgivning.

65 I det foreliggende tilfælde angav de af sagsøgeren udfærdigede angivelser Taiwan som oprindelsesland for det glyphosat, der skulle importeres. Til underbygning af disse angivelser med hensyn til glyphosatets oprindelse henviste sagsøgeren til oprindelsescertifikater udstedt af de taiwanske handelskamre, som importøren fremsendte til sagsøgeren. Som følge af de nederlandske toldmyndigheders efterfølgende kontroller viste det sig, at disse attester ikke dokumenterede det importerede glyphosats faktiske oprindelse. Den omstændighed, at disse certifikater viste sig at være ugyldige, kan imidlertid ikke betragtes som et forhold, der bringer sagsøgeren i en særlig situation. At støtte sig på disse certifikater for at fastslå oprindelsen af de varer, som blev angivet over for toldmyndighederne, er en valgmulighed for klarereren til opfyldelse af sin forpligtelse til at angive importens oprindelse over for toldmyndighederne. Dette valg indebærer risici, som er forbundet med toldklarerervirksomhed, som derfor bør bæres af sidstnævnte og ikke af de offentlige finanser. Hvis disse omstændigheder, som sagsøgeren hævder, skulle anses for at bringe den afgiftspligtige i en særlig situation, som berettiger til afgiftsfritagelsen, ville de erhvervsdrivende ikke have nogen som helst interesse i at sikre sig troværdigheden af de erklæringer og dokumenter, som forelægges toldmyndighederne.

66 Ovenstående bemærkninger ændres ikke af de kommissionsbeslutninger, som sagsøgeren har påberåbt sig, hvorefter fritagelsen som led i en præferenceordning var berettiget som følge af den omstændighed, at de i henhold til denne ordning specifikt godkendte myndigheder i et tredjeland gennem flere år havde udstedt falske oprindelsescertifikater, uden at der var blevet foretaget nogen efterfølgende kontrol, og uden at importørerne, som ikke havde handlet svigagtigt eller med forsømmelse, blev underrettet herom.

67 Som Kommissionen med rette angav i den anfægtede afgørelse, blev disse afgørelser truffet som led i præferenceordninger, og de deri anførte betragtninger vedrørende myndigheder i tredjelandes handlinger kan således ikke overføres til sagens omstændigheder, som ikke er omfattet af en sådan ordnings anvendelse, men af anvendelsen af antidumpingtold.

68 Det må desuden konstateres, at det i nærværende sag ikke er blevet godtgjort, i hvilket omfang og på hvilket grundlag de handelskamre, som angiveligt udstedte de pågældende oprindelsescertifikater, kan anses for at være kompetente myndigheder i denne forbindelse.

69 Der skal i øvrigt henvises til den retspraksis, hvorefter der som led i en ikke-præferenceordning, herunder når antidumpingtold finder anvendelse, ikke kan drages nogen konklusioner for så vidt angår myndigheder i tredjelandes udstedelse af et certifikat for så vidt angår de pågældende varers ikke-præferenceoprindelsesstatus (jf. i denne retning dom af 16.12.2010, HIT Trading og Berkman Forwarding mod Kommissionen, T-191/09, EU:T:2010:535, præmis 43).

70 I betragtning af det ovenstående skal sagsøgerens andet anbringende forkastes som ubegrundet.

71 Med det tredje anbringende har sagsøgeren i det væsentlige gjort gældende, at Kommissionen med urette fandt, at dens egen adfærd, som henhører under en tilsidesættelse af sine samordnings- og overvågningsforpligtelser med hensyn til de i denne sag udførte undersøgelser, ikke bragte sagsøgeren i en særlig situation som omhandlet i toldkodeksens artikel 239.

72 Det skal bemærkes, at ved anvendelsen af den antidumpingtold, der blev pålagt ved forordning nr. 368/98, og hvis omgåelse dannede grundlag for de af de nederlandske toldmyndigheder udstedte betalingspålæg, er Kommissionens beføjelser mere begrænset end dem, der var omhandlet i den sag, der gav anledning til dom C.A.S. mod Kommissionen, nævnt ovenfor i præmis 23 (EU:C:2008:446), som sagsøgeren har påberåbt sig. I denne sag havde Kommissionen således en række specifikke forpligtelser i henhold til en associeringsaftale med et tredjeland, der også omhandlede beføjelser tillagt Kommissionen med henblik på at opfylde dem. Forpligtelsen til at anvende antidumpingtold på den pågældende import påhviler imidlertid først og fremmest medlemsstaternes toldmyndigheder. I sin egenskab af traktaternes og den afledte EU-rets vogter i almindelighed og sin centrale kontrolmæssige rolle i anvendelsen af EU-toldretten i særdeleshed påhviler samordnings- og overvågningsforpligtelserne, særligt med hensyn til undersøgelser af mulige overtrædelser, Kommissionen.

73 I det foreliggende tilfælde meddelte Kommissionen den 14. december 1999 inden for rammerne af den gensidige bistand først medlemsstaterne de oplysninger, som den rådede over, vedrørende muligheden for en omgåelse af antidumpingtolden på importen af glyphosat med kinesisk oprindelse.

74 Som anført i præmis 13-15 ovenfor, bistod Kommissionen derefter, især ved hjælp af OLAF, de portugisiske og nederlandske toldmyndigheder i deres undersøgelser ved at samordne disses indsats, herunder ved at fremsende dem relevante oplysninger fra undersøgelserne. Denne koordinering førte til OLAF's undersøgelsesmission, som tog til Taiwan.

75 Endelig vedtog Kommissionen forordning nr. 909/2001, idet den indledte sin egen undersøgelse vedrørende omgåelsen af den antidumpingtold, som blev pålagt glyphosat med oprindelse i Kina. Efter denne undersøgelse vedtog Rådet forordning nr. 163/2002, som udvidede anvendelsen af antidumpingtolden på glyphosat med oprindelse i Folkerepublikken Kina til at omfatte importen af glyphosat afsendt fra Malaysia eller Taiwan.

76 I modsætning til, hvad sagsøgeren har hævdet, fremgår det således af sagens faktiske omstændigheder, at der blev indledt procedurer af Kommissionen eller med støtte fra Kommissionen, efterhånden som oplysninger om den mulige omgåelse efter de forskellige stadier i undersøgelserne blev tilvejebragt af de nationale myndigheder og af OLAF.

77 Det skal endvidere understreges, at blandt de forpligtelser, som således er pålagt Kommissionen, fremgår ikke underretning af importører eller toldklarerere om de oplysninger, som den råder eller, eller underretning af disse, når den er i tvivl om de transaktioner, der foretages, hvilket også anerkendes i retspraksis (jf. i denne retning dom Hyper mod Kommissionen, nævnt ovenfor i

præmis 46, EU:T:2002:189, præmis 126). Kommissionen opfyldte derfor sine samordnings- og overvågningsforpligtelser i forbindelse med gennemførelsen af den i nærværende sag gældende forordning om indførelse af antidumpingtold.

78 Det er i øvrigt ubestridt, at Kommissionen udløste de undersøgelser, som blev udført af de nationale myndigheder inden for rammerne af den gensidige bistand, idet den i meddelelsen til medlemsstaterne af 14. december 1999 fremsendte de oplysninger, som den havde modtaget om enkeltstående uregelmæssigheder, som var blevet meddelt af to medlemsstater, og om den mistanke, som den på grundlag af de generelle oplysninger, den var i besiddelse af, havde på daværende tidspunkt.

79 Den omstændighed, at sagsøgerens 52 angivelser blev fremlagt, inden de forskellige nationale undersøgelser og OLAF's undersøgelser blev afsluttet, kan ikke anses for at behæfte Kommissionens adfærd i denne sag med en ulovlighed.

80 Det var således med føje, at Kommissionen i den anfægtede afgørelse konkluderede, at Kommissionens adfærd ikke havde bragt sagsøgeren i en særlig situation som omhandlet i toldkodeksens artikel 239.

81 Sagsøgerens tredje anbringende skal derfor forkastes som ubegrundet.

82 Sagsøgeren har med det fjerde anbringende gjort gældende, at Kommissionen med urette fandt, at sagsøgeren ikke blev bragt i en særlig situation som følge af, at de nederlandske myndigheder havde reageret for sent og ikke havde samarbejdet på hensigtsmæssig vis i undersøgelserne vedrørende importen af glyphosat.

83 Det bemærkes i denne forbindelse, at det følger af retspraksis, at når toldmyndighederne ikke har konkret kendskab til uregelmæssigheder vedrørende import, og de ikke bevidst lader disse uregelmæssigheder fortsætte for bedre at afsløre dem, kan det forhold, at toldmyndighederne accepterer angivelserne vedrørende denne import, ikke placere den afgiftspligtige i en særlig situation som omhandlet i toldkodeksens artikel 239 (jf. i denne retning dom HIT Trading og Berkman Forwarding mod Kommissionen, nævnt ovenfor i præmis 69, EU:T:2010:535, præmis 101 og 102).

84 I det foreliggende tilfælde fremgår det for det første af Kommissionens skrivelse af 14. december 1999, at sidstnævnte var i besiddelse af nogle generelle oplysninger og eksempler afgivet af de belgiske og franske myndigheder, som Kommissionen fremsendte til medlemsstaterne, netop for at disse myndigheder kunne foretage undersøgelser og afdække en mulig omgåelse.

85 Det må konstateres, at Kommissionen i sin skrivelse anmodede de nationale myndigheder om at udvise agtpågivenhed og indhente yderligere oplysninger. Selv om der blev vedlagt en liste over de selskaber, der importerer glyphosat, angiver indholdet af denne skrivelse dog ikke tilstrækkelig konkrete indicier vedrørende bestemte selskaber, som kunne have begrundet, at de nationale myndigheder traf specifikke og øjeblikkelige foranstaltninger over for selskaberne eller disse selskabers transaktioner.

86 For det andet drejer det sig i denne sag ikke om præferenceordninger eller foranstaltninger inden for rammerne af associeringsaftaler eller traktater, der fastsætter specifikke overvågningssystemer, som skal anvendes af de kompetente myndigheder med ansvaret for en sådan opgave. I forbindelse med import, som er omfattet af en generel ordning og pålagt antidumpingtold, har både Kommissionen og de nationale toldmyndigheder en agtpågivenheds- og tilsynsforpligtelse med henblik på, at EU-retten anvendes. En sådan forpligtelse indebærer dog ikke – hvor der foreligger oplysninger som de i skrivelsen af 14. december 1999 omhandlede – at toldmyndighederne skal gennemføre fysiske og systematiske kontroller af alle de forsendelser af glyphosat, som ankommer til Unionens toldområder, med hensyn til de selskaber, der er nævnt i denne afgørelse. I betragtning af den generelle art af de deri angivne oplysninger var toldmyndighederne heller ikke forpligtet til at give varsel til de nævnte selskaber.

87 I modsætning til hvad sagsøgeren under henvisning til dom af 7. september 1999, De Haan (C-61/98, Sml., EU:C:1999:393), har hævdet, giver de foreliggende faktiske omstændigheder ikke mulighed for at fastslå, at de nederlandske toldmyndigheder efter Kommissionens skrivelse af 14. december 1999 havde præcise oplysninger om de uregelmæssigheder, der blev konstateret i de af sagsøgeren fremlagte angivelser, og at de alligevel lod sidstnævnte indgive disse angivelser. Det følger desuden af samme retspraksis, at toldmyndigheder, som kan være vidende om, at der muligvis foreligger svig, ikke er forpligtet til at underrette den erhvervsdrivende om, at der vil kunne opstå en toldskyld for ham på grund af denne svig, uanset at vedkommende har handlet i god tro (jf. i denne retning dom De Haan, EU:C:1999:393, præmis 36).

88 For det tredje fremgår det af sagens akter, at de nederlandske toldmyndigheder udførte den første undersøgelse hos sagsøgeren den 30. juli 2001, nogle dage efter indgivelsen den 19. juli af den sidste af de omtvistede angivelser. Som det fremgår af disse myndigheders rapport af 21. februar 2002, var det imidlertid først efter at have udført kontroller hos sagsøgeren, at myndighederne kunne konstatere de uregelmæssigheder, som gav anledning til de pågældende betalingspålæg.

89 Det fremgår også af sagens akter, at de oplysninger, som blev indsamlet i forbindelse med myndighedernes undersøgelser, blev fremsendt til Kommissionen, som derefter fremsendte dem til de portugisiske toldmyndigheder. Tilsvarende var det efter anmodning fra de nederlandske toldmyndigheder, at OLAF's undersøgelse blev udløst, herunder den mission, som tog til Taiwan. Disse forhold vidner om de nederlandske toldmyndigheders aktive rolle gennem deres egne undersøgelser i forhold til den mistænkte omgåelse og i samarbejde med andre toldmyndigheder og OLAF.

90 Henset til det ovenstående må det fastslås, at Kommissionen med rette fandt, at de nederlandske toldmyndigheders adfærd ikke havde placeret sagsøgeren i en særlig situation som omhandlet i toldkodeksens artikel 239.

91 Sagsøgerens fjerde anbringende skal derfor forkastes som ubegrundet.

92 Henset til det ovenstående må det konkluderes, at Kommissionen ikke begik nogen retlig fejl, da den i den anfægtede afgørelse fandt, at ingen af de af sagsøgeren fremførte forhold kunne bringe den i en særlig situation, og at den første af de to kumulative betingelser i toldkodeksens artikel 239 derfor ikke var opfyldt i nærværende sag.

Tilstedeværelsen af urigtigheder eller åbenbar forsømmelighed

93 Sagsøgerens femte anbringende har i det væsentlige til formål at anfægte Kommissionens vurdering af sagsøgerens angiveligt manglende agtpågivenhed, på grundlag af hvilken den konkluderede, at den anden af de to betingelser i toldkodeksens artikel 239 ikke var opfyldt i det foreliggende tilfælde.

94 Det fremgår af gennemførelsesforordningens artikel 905, stk. 3, at Kommissionen med henblik på undersøgelsen af betingelserne i toldkodeksens artikel 239 skal undersøge alle de relevante oplysninger, herunder dem, der vedrører den pågældende erhvervsdrivendes adfærd, især om vedkommende har erfaring, har været i god tro og har udvist omhu.

95 Der henvises i denne forbindelse til fast retspraksis, hvorefter der ved vurderingen af, om der er tale om åbenbar forsømmelighed i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i toldkodeksens artikel 239, bl.a. skal tages hensyn til, hvor komplicerede de bestemmelser er, hvis manglende overholdelse har medført, at der er opstået toldskyld, samt til den pågældende erhvervsdrivendes erhvervserfaring og agtpågivenhed (jf. dom af 27.9.2005, Common Market Fertilizers mod Kommissionen, T-134/03 og T-135/03, Sml., EU:T:2005:339, præmis 135 og den deri nævnte retspraksis).

96 De oplysninger, som Kommissionen tog i betragtning ved sin analyse af den anden betingelse i toldkodeksens artikel 239, skal undersøges på grundlag af disse principper.

97 Da den omstændighed, at Kommissionen lagde til grund, at de i nærværende sag gældende bestemmelser ikke var komplicerede, ikke er blevet bestridt, må de to andre kriterier, som Kommissionen lagde til grund i den anfægtede afgørelse, undersøges.

98 Hvad angår spørgsmålet om den erhvervsdrivendes erfaring må det undersøges, om der er tale om en erhvervsdrivende, hvis virksomhed i det væsentlige består i import- og eksporttransaktioner, og om han allerede havde erhvervet en vis erfaring med sådanne aktiviteter (dom Common Market Fertilizers mod Kommissionen, nævnt ovenfor i præmis 95, EU:T:2005:339, præmis 140).

99 Det må i det foreliggende tilfælde fastslås, som anført af Kommissionen i 54. betragtning til den anfægtede afgørelse, uden at dette blev bestridt af sagsøgeren, at sagsøgeren er et selskab, som har været aktivt inden for toldklarering siden 1971, og dermed er en erfaren erhvervsdrivende inden for eksport- og importtransaktioner til Unionen. Det følger heraf, at de særlige egenskaber ved antidumpingtoldreglerne ikke kan være selskabet ukendt, så meget desto mere som den særlige ordning, som finder anvendelse i denne sag, ikke er kendetegnet ved nogen særlig kompleksitet, som konstateret af Kommissionen i den anfægtede afgørelse.

100 I øvrigt bemærkes, således som Kommissionen har anført i den anfægtede afgørelses punkt 54, uden at dette er blevet bestridt af sagsøgeren, at sagsøgeren allerede på tidspunktet for fremlæggelsen af de omtvistede angivelser om overgang til fri omsætning havde udfærdiget angivelser vedrørende import af glyphosat, herunder for glyphosatet med oprindelse i Kina, for den samme kunde i denne sag, nemlig importøren. Kommissionen fandt endvidere, at sagsøgeren i oktober og november 1997, kort tid efter ikrafttrædelsen den 6. september 1997 af forordning nr. 1731/97 om indførelse af en midlertidig antidumpingtold på importen af glyphosat med oprindelse i Kina, tre gange udfærdigede angivelser vedrørende import af glyphosat med oprindelse i Singapore for importøren.

101 Det var følgelig med rette, at Kommissionen med henblik på anvendelsen af toldkodeksens artikel 239 betragtede sagsøgeren som en erfaren erhvervsdrivende.

102 Det skal for så vidt angår analysen af den omhu, som sagsøgeren har udvist, for det første bemærkes, at det følger af toldkodeksens artikel 62, at angivelser, som afgives over for toldmyndighederne, skal indeholde samtlige de oplysninger og dokumenter, som er nødvendige for anvendelsen af de bestemmelser, der gælder for den toldprocedure, som varerne angives under. Desuden indebærer det forhold, at der i medfør af gennemførelsesforordningens artikel 199 og bilag 37 til denne forordning, til et toldsted indgives en angivelse, som er underskrevet af klarereren, en forpligtelse i henhold til gældende bestemmelser med hensyn til rigtigheden af oplysningerne i angivelsen og ægtheden af de vedlagte dokumenter.

103 Det følger i øvrigt af ordningen om indirekte repræsentation, som fastsat i toldkodeksens artikel 5, at den indirekte repræsentant, forudsat at han handler i eget navn, selv om det sker for en anden persons regning, er ansvarlig for de angivelser, som afgives over for toldmyndighederne.

104 Det fremgår i denne forbindelse af retspraksis, at toldspeditørvirksomhed efter sin art forudsætter, at toldspeditøren hæfter både for betaling af importafgifter og for de til toldvæsenet indleverede dokumenters rigtighed (domme CT Control (Rotterdam) og JCT Benelux mod Kommissionen, nævnt ovenfor i præmis 49, EU:C:1993:285, præmis 37, og dom af 18.1.2000, Mehibas Dordtselaan mod Kommissionen, T-290/97, Sml., EU:T:2000:8, præmis 83).

105 I det foreliggende tilfælde fremgår det af den anfægtede afgørelse, at Kommissionen tog følgende forhold i betragtning. For det første bemærkede Kommissionen i den anfægtede afgørelses punkt 56 og 57, at de nederlandske toldmyndigheder i forbindelse med deres kontroller i sagsøgerens lokaler

havde konstateret, at fakturaer vedrørende transportudgifter med angivelse af Shanghai, Kina, som udsejlingshavn, var bilagt angivelserne af 8. maj, 26. juni og 24. august 2000. Det bestrides imidlertid ikke, at disse fakturaer vedrører udgifter, der var påløbet under importen af det glyphosat, som er genstand for de omhandlede angivelser, og at de indeholder henvisninger til Shanghai udsejlingshavn. Herved har det ingen betydning, om der er tale om startomkostninger eller egentlige transportudgifter, for så vidt som det utvetydigt fremgår heraf, at glyphosatet var afsejlet fra Shanghai havn.

106 For det andet bemærkede Kommissionen i den anfægtede afgørelses punkt 58, at pakkelister udarbejdet af selskaber med hjemsted i Kina var vedhæftet tre angivelser af 22. august 2000. Det bestrides imidlertid ikke, at disse pakkelister svarer til de samme forsendelser af glyphosat som dem, der er genstand for disse angivelser, for hvilke der blev indhentet konnossementer med angivelse af Kaohsiung (Taiwan) som modtagelsessted og indladningshavn, og der blev indhentet oprindelsescertifikater udstedt af Taiwans handelskammer. Det må desuden konstateres, at disse tre angivelser selv angiver Kina som oprindelseslandet for varerne, hvilket ikke er bestridt af sagsøgeren.

107 For det tredje fremhævede Kommissionen i den anfægtede afgørelses punkt 61 visse uoverensstemmelser i selve oprindelsescertifikaterne, som ville være blevet opdaget under de nationale procedurer i Nederlandene. Det fremgår således af de af de nederlandske toldmyndigheder udarbejdede sagsakter samt af de af sagsøgeren fremlagte kopier af de omtvistede oprindelsescertifikater, at der er uoverensstemmelser i disse certifikater, såsom manglende datoangivelser eller registreringsnumre, identiske registreringsnumre for certifikater med forskellige datoer, sammenfaldende registreringsnumre i det samme certifikat eller angivelsen »original«, afmærket med et stempel i kun enkelte certifikater.

108 Således som Kommissionen anførte i den anfægtede afgørelses punkt 54, skal der endelig tages hensyn til den omstændighed, at sagsøgeren havde fremlagt angivelser om overgang til fri omsætning af glyphosat med oprindelse i Kina for importørens regning inden ikrafttrædelsen af forordning nr. 1731/97 om indførelse af en midlertidig antidumpingtold på importen af glyphosat med oprindelse i dette land, selv om denne importør netop kort tid efter denne dato ændrede det land, hvorfra han importerede glyphosat.

109 Det kan derfor ikke bebrejdes Kommissionen, at den, henset til ovenstående betragtninger, fandt, at en veletableret toldspeditør som sagsøgeren i det mindste burde have været i tvivl om det importerede glyphosats reelle oprindelse.

110 Selv om sagsøgeren – som selskabet selv har anført – end ikke undersøgte eller havde adgang til fakturaerne og pakkelisterne vedrørende de pågældende angivelser, inden de blev fremlagt for toldmyndighederne, skønt det i medfør af gennemførelsesforordningens artikel 199 som klarerer har ansvaret for rigtigheden af oplysningerne i disse angivelser, er sagsøgerens manglende omhu i øvrigt så meget desto mere påfaldende. I denne forbindelse kan sagsøgerens interne procedurer for håndtering af erklæringer og udarbejdelse af relevant dokumentation og den særlige selskabsstruktur i dens koncern, som Kommissionen med føje har anført, ikke udgøre en begrundelse for at unddrage sig de med toldspeditørvirksomheden forbundne forpligtelser og vælte konsekvenserne over på Unionens budget.

111 Hvis sagsøgeren modtog dokumentation med hensyn til angivelser, som selskabet allerede havde fremlagt, hvoraf fremgik, at der var blevet afgivet urigtige oplysninger, bl.a. hvad angår de importerede varers oprindelse, kunne sagsøgeren i det mindste have rettet disse angivelser eller truffet foranstaltninger med henblik på at undgå, at disse unøjagtigheder gentog sig.

112 Sagsøgeren kan heller ikke påberåbe sig den omstændighed, at selskabet kun fremlagde angivelserne efter instruks fra sin kunde og på grundlag af den dokumentation, som sidstnævnte havde afgivet, da erklæringernes rigtighed og troværdighed henhører under dennes ansvar alene som toldspeditør. Som det således følger af den retspraksis, der er nævnt i præmis 104 ovenfor, kan en toldspeditør ikke forskanse sig bag sin kundes handlinger med henblik på at begrunde en fritagelse for importafgifter.

113 Sagsøgerens argumenter, som har til formål at sidestille betingelsen om, at der ikke foreligger forsømmelse eller urigtigheder, jf. toldkodeksens artikel 239, med begrebet force majeure, kan, henset til det i gennemførelsesforordningens artikel 905 fastsatte og til den retspraksis, der er nævnt i præmis 95 ovenfor, som omhandler de relevante forhold med henblik på analysen af denne betingelse, ikke tiltrædes.

114 Sagsøgeren kan i øvrigt ikke påberåbe sig de overvejelser, der førte Gerechtshof te Amsterdam til at ophæve Rechtbank te Haarlems domme. Ifølge disse overvejelser tilkommer det i henhold til gennemførelsesforordningens artikel 905 Kommissionen at tage stilling til begrundelsen for den anmodede fritagelse. I overensstemmelse hermed fastslog Gerechtshof te Amsterdam, at sagen skulle forelægges for Kommissionen. Vurderingen af lovligheden af den af sidstnævnte trufne afgørelse påhviler imidlertid Retten.

115 Det følger heraf, at Kommissionen ved udøvelsen af sin skønsbeføjelse, og henset til alle de relevante omstændigheder i sagen, herunder for så vidt angår den omstændighed, at de omhandlede bestemmelser ikke er komplicerede, sagsøgerens erfaring og de indicier, som tyder på dennes manglende omhu, ikke begik en retlig fejl, da den fastslog, at den anden betingelse i toldkodeksens artikel 239 om, at der ikke foreligger forsømmelse eller urigtigheder, ikke var opfyldt i det foreliggende tilfælde.

116 Sagsøgerens femte anbringende skal derfor forkastes som ubegrundet.

Det sjette anbringende om en tilsidesættelse af begrundelsespligten

117 Sagsøgeren har med det sjette anbringende i det væsentlige gjort gældende, at den anfægtede afgørelse ikke er tilstrækkeligt begrundet for så vidt angår visse forhold, som blev fremført af sagsøgeren, bl.a. vedrørende Kommissionens og de nederlandske og de taiwanske myndigheders adfærd.

118 Det følger af retspraksis, at den begrundelse, som kræves i henhold til artikel 296 TEUF, skal tilpasses karakteren af den pågældende retsakt og klart og utvetydigt angive de betragtninger, som den institution, der har udstedt den anfægtede retsakt, har lagt til grund, således at de berørte parter kan få kendskab til grundlaget for den trufne foranstaltning, og således at den kompetente ret kan udøve sin prøvelsesret. Det kræves ikke, at begrundelsen angiver alle de forskellige relevante faktiske og retlige forhold, da spørgsmålet, om en beslutnings begrundelse opfylder kravene efter artikel 296 TEUF, ikke blot skal vurderes i forhold til ordlyden, men ligeledes i forhold til den sammenhæng, hvori den indgår, samt under hensyn til alle de retsregler, som gælder på det pågældende område (jf. dom af 30.4.2009, Kommissionen mod Italien og Wam, C-494/06 P, Sml., EU:C:2009:272, præmis 48 og den deri nævnte retspraksis).

119 I nærværende sag fremgår det af den anfægtede afgørelse, at Kommissionen analyserede de argumenter, som sagsøgeren havde fremført i bemærkningerne til Kommissionen den 1. juni 2011, sammenfattet i præmis 26 ovenfor.

120 I den anfægtede afgørelse forklarede Kommissionen således, hvorfor den var af den opfattelse, at dens adfærd ikke havde bragt sagsøgeren i en særlig situation. Kommissionen henviste således til, at der ikke foreligger nogen forpligtelse, som pålagde den at overvåge Taiwans handelskamres udstedelse af certifikater eller at underrette importørerne af glyphosat om sin mistanke. Kommissionen fremlagde

ligeledes forbindelserne med de nationale toldmyndigheder i forbindelse med de udførte undersøgelser vedrørende importen af glyphosat. Kommissionen udtalte sig også om Gerechtshof te Amsterdams bemærkninger vedrørende Domstolens praksis.

121 Kommissionen gjorde endvidere i den anfægtede afgørelse rede for grundene til, at den fandt, at hverken adfærden hos de taiwanske handelskamre eller de nederlandske myndigheder havde bragt sagsøgeren i en særlig situation som omhandlet i toldkodeksens artikel 239.

122 Endvidere analyserede Kommissionen i den anfægtede afgørelse de forhold, som den anså for relevante for at konkludere, at den anden betingelse i toldkodeksens artikel 239 ikke var opfyldt, ved bl.a. at påberåbe sig den omstændighed, at sagsøgeren ikke havde handlet med den agtpågivenhed, som sædvanligvis kan forventes af en veletableret toldklarerer.

123 Den anfægtede afgørelse indeholder derfor åbenbart den begrundelse, som førte Kommissionen til at konkludere, at sagsøgeren ikke var i en særlig situation som omhandlet i toldkodeksens artikel 239, og at den i denne artikel fastsatte betingelse om, at der ikke foreligger forsømmelse eller urigtigheder fra den pågældendes side, ikke var opfyldt.

124 Sagsøgerens sjette anbringende skal derfor forkastes som ubegrundet.

125 Som følge heraf må Kommissionen frifindes i det hele.

Sagens omkostninger

126 Ifølge Rettens procesreglements artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Sagsøgeren har tabt sagen og pålægges derfor at betale sagens omkostninger i overensstemmelse med Kommissionens påstand herom.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Sjette Afdeling):

1) Europa-Kommissionen frifindes.

2) Schenker Customs Agency BV bærer sine egne omkostninger og betaler Kommissionens omkostninger.

Frimodt Nielsen Dehousse Collins

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 16. april 2015.

Underskrifter